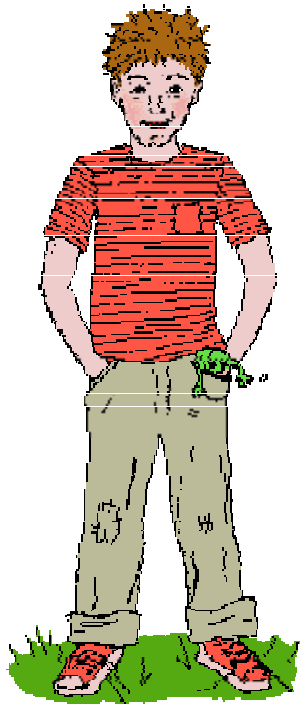

קרול מור

הבריכה של מר פיגלבי

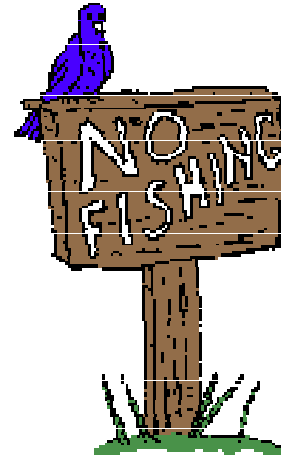
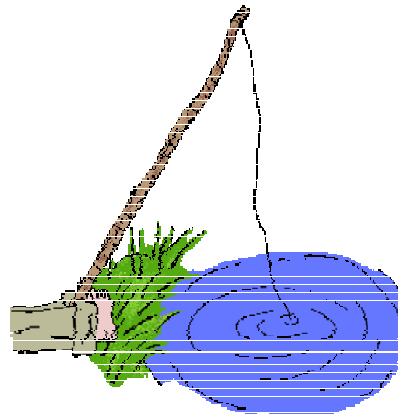

**מאחורי הסככה הגדולה, בקצה חורשת
עצי האגוז, ישנה בריכה מוצלת תחת עץ
אלון ענקי. אני מזהיר אותכם כבר
עכשיו, לפני שיהיה מאוחר. הבריכה
שייכת למר פיגלבי.**

"בריכה אינה ים. אינך יכול לדוג סתם, זו גניבה. וחוץ מזה הברכה של מר פיגלבי מלאה הפתעות. איש לא יודע מה יש שם בפנים, מלבד דגים ונעלים ישנות, ועוד דברים שאנשים איבדו. אתה עלול לתפוס משהו מסוכן! מוטב שתזהר. לדוג בברכה זו? לא הייתי מעז!"

אבל ג'ורג'י הקטן לא רצה לשמוע, והתנהג כאילו אוזניו סתומות. הוא אהב לדוג, ומדוע שיפחד לדוג בבריכתו של מר פיגלבי? לכן מוקדם בבוקר לקח את החכה לידו והתגנב מאחוריו

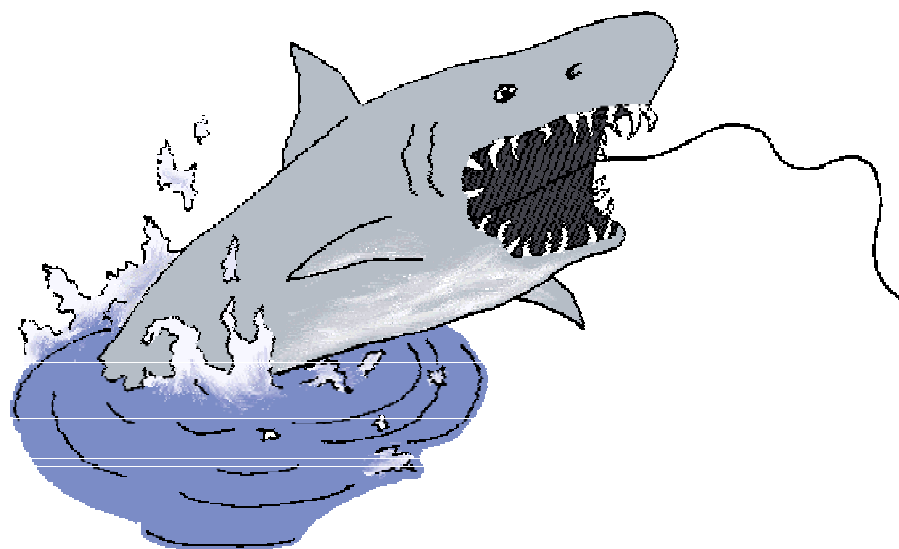

ומר פיגלבי אוסר באופן מוחלט לדוג בברכה שלו. "אני מעדיף לחסל את הברכה, ולא להרשות לנערים קטנים לדוג בה" הוא אומר "נערים קטנים עושים יותר מדי רעש. הם צעקנים וצחקנים והם מבהילים את הדגים. הם עושים בוץ סביב לברכה ועוד משאירים עטיפות של מסטיק."

לכן במשך זמן רב איש לא העז לדוג בברכה זו. כלומר, עד שג'ורג'י ג'ונסון הקטן החליט להפר את הכלל. "אדוג כאן" הוא אמר "שם תחת האלון, כי שם קריר. אשכב אפרקדן ואשים את מוט החכה בין בוחני רגלי. איש לא יתפוס אותי. אני רץ מהר." חברים יזהירו אותו:

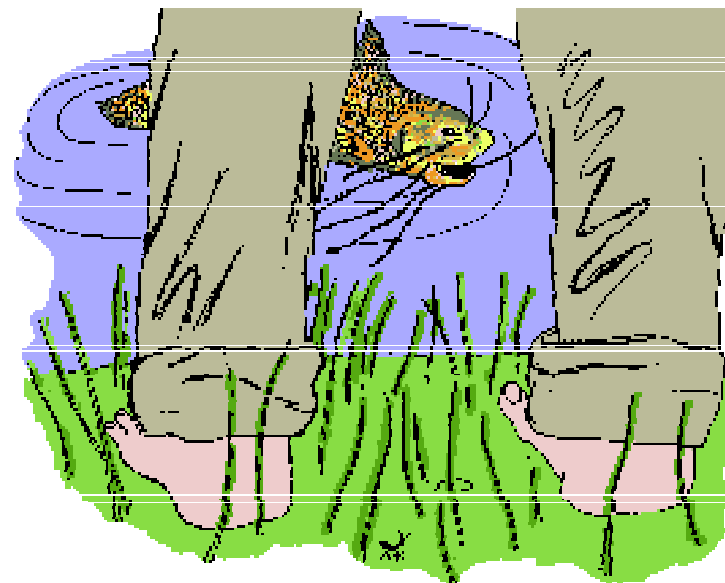
הוא משך זמן מה עד שראה שבקצה
החכה נתפס לא דג שמך אלה שפמון
גדול. איך יכול היה כך לטעות? השפם
של הדג נראה ארוך מאוד.

הוא משך ומשך, חזק יותר ויותר. המים
בעבעו, נעשו אדומים וכהים מאוד
ופתאום השפמון הפך לכריש!

כריש באורך חמישה מטר, עם לוע כמו
פתח חבית ושיניים חדות! איזה מראה!

הסככה של מר פיגלבי עד קצה
החורשה. שם שם פתיון על וו החכה,
הכניסו למים ובעצמו נשכב על הדשא

ונרדם.

פתאום העיר אותו משהו שמשך חזק
בחכה. הוא תפס את המוט והתחיל
למשוך. נדמה היה לו כי זה דג שמך
ענקי. כן, ללא ספק.

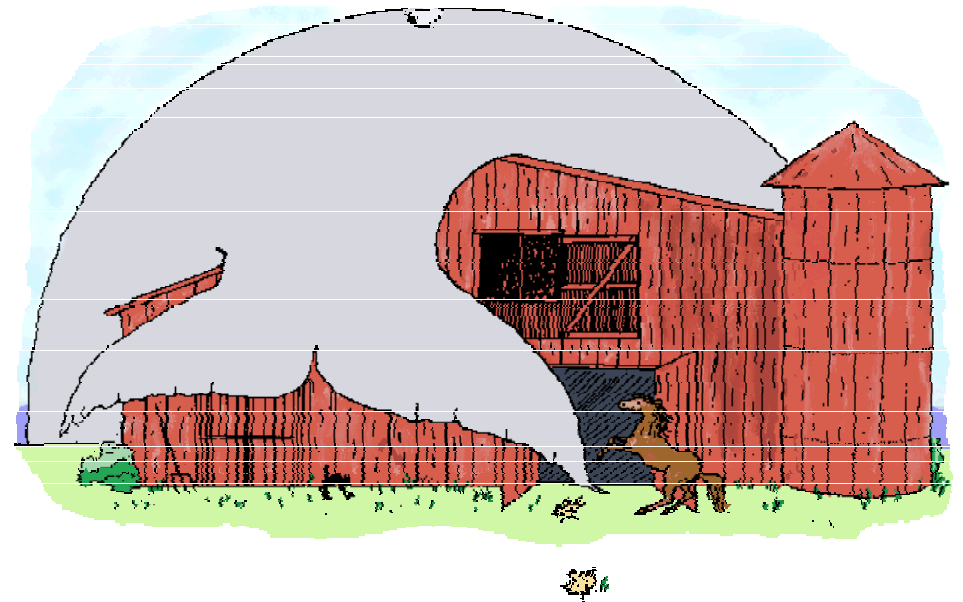
כשלא נהנים מהדייג. הוא עזב את

החכה והתחיל לברוח.

אך זה היה כבר מאוחר. הלוויתן הפק
פתאום לדרקון. הדרקון יצא מהבריכה
וניסה לתפוס את ג'ורג'י בציפורניו
החדות.

אך הכריש שינה את צורתו שוב ונהיה

ללווייתן!

טוב, לוויתן בבריכה של מר פיגלבי זה
כבר משהו! הוא גדול כמו שלושה בתים,
נושם כמו רוח עזה! ג'ורג' הקטן נבהל
מאוד.

כשמופיעה השאלה מי יתפוס את מי,
ידע ג'ורג'י את התשובה! לא כדאי לדוג

עכשיו הוא כבר איחל ששמע בעצתם של
חבריו. כל דבר היה טוב מזה. ובדיוק
ברגע שהדרקון עמד לתפוס אותו,
ג'ורג'י התעורר.

זה היה רק חלום. אבל בקצה החכה היה
בכל זאת דג.

אבל רק דג זהב
קטן. ג'ורג'י

הוריד אותו מהוו

וזרק חזרה

לבריכה. לא

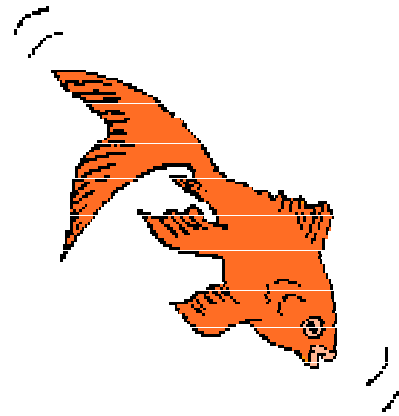
כדאי היה

המאמץ. במיוחד אחרי החלום הזה.

עכשיו כשחבריו שואלים אותו הוא עונה:

"אני אוהב לדוג. אבל בבריכת מר

פיגלבי יש יותר מדי הפתאות."

מאחורי הסככה הגדולה, בקצה חורשת
עצי האגוז ישנה בריכה מוצלת תחת עץ
אלון ענקי. אני מזהיר אותכם כבר
עכשיו, לפני שיהיה מאוחר. הבריכה
שייכת למר פיגלבי.